

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסכת זבחים

תוכן עניינים

- א. חוץ מן הדם ... ואני נתתיו לכם שלכם יהא ... לכפר לכפרה נתתיו ולא למעילה ... הוא לפני כפרה כלאחר כפרה מה אחר כפרה אין בו מעילה אף לפני כפרה אין בו מעילה.....1
- ב. והניחם שם מלמד שטעונוין גניזה.....2
- ג. כל שיש לו מתירין בין לאדם בין למזבח חייבין עליו משום פיגול ודם גופיה מתיר הוא.....2
- ד. דברים שאין נאכלין אין חייבין עליהם משום טומאה ... לאיתוויי הטאות הפנימיות.....4
- ה. והבשר לרבות עצים ולבונה לפוסלה בעלמא.....4
- ו. לשם ששה דברים הזבח נזבח לשם זבח לשם זבחה לשם השם לשם אשים לשם ריח לשם ניהוח וההטאת והאשם לשם הטא.....6
- ז. אברים שצלאן והעלן אין בהן משום ריח ניהוח.....7

דף מו.

**א. חוץ מן הדם ... ואני נתתיו לכם שלכם יהא ... לכפר
לכפרה נתתיו ולא למעילה ... הוא לפני כפרה כלאחר
כפרה מה אחר כפרה אין בו מעילה אף לפני כפרה אין בו
מעילה**

כבר התבאר במסכת יומא דף נח: שכל דמי¹ שחיטת הקדשים אין מועלין בו בין לפני כפרה בין לאחר כפרה עד שיצא לנחל קדרון יצא לנחל קדרון

¹ רמב"ם הלכות מעילה פרק ב הלכה יא

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748
להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה
<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

מועלין בו י"א² מעילה דאורייתא מפני שמדרבנן היה נמכר לגנות ודמיו הקדש. וי"א³ שאין המעילה אלא מדרבנן.

ב. והניחם שם מלמד שטעונין גניזה

עוד התבאר שם דף כד. כל בגד מבגדי כהונה⁴ שהתלכלכו בצואה או זיעה, אין מלבנין אותן ואין מכבסין אותן, אלא מכנסיים ואבנט מניחין לפתילות לשמחת בית השואבה וכתונת להדלקת נר תמיד כמבואר לעיל דף כג: ולובש חדשים, וכל שכן אם בלו.

בגדי כהן גדול שהתלכלכו או שבלו גונזין אותן, ואין עושים מהם פתילות כלל.

ובגדי לבן שעובד בהם הכהן הגדול ביום הצום, אינו עובד בהם פעם שניה לעולם, אלא נגנזין במקום שיפשוט אותם שם, אפילו לא בלו או הלכלכו והאי הם כחדשים, שנאמר (ויקרא מז פסוק כג) והניחם שם והם אסורין בהנאה.

ג. כל שיש לו מתירין בין לאדם בין למזבח חייבין עליו משום פיגול ודם גופיה מתיר הוא

² כ"פ לשון הרמב"ם וכ"כ באבן האזל ובאור שמח שם שם דאע"ג דבמ' קרי ליה מעילה דרבנן בתוס' דף נט הביאו שרבינו חיים פירש שמועלין בו מדאורייתא כיון שב"ד מקדישין אותו ולפי פירושו הא דב"ד מקדישין אותו נקרא מדרבנן, אבל המעילה הוא מדאורייתא דע"ז שב"ד מקדישין נעשה קדשי בדה"ב, ומה שיש כח לב"ד לעשות הדם לקדשי בדה"ב כתב בשיח יצחק שם שהוא משום דלב ב"ד מתנה להקדישו קדושת דמים, וכן כתב בס' חזון נחום פ"ג דמעילה בשם הר"י קורקוס בכת"י ומשמע דהיינו שהמקדיש את הקרבן הקדיש על דעת כ"ד והתנו כ"ד שיהי' כלול בהקדשו גם דין זה שכשיצא הדם לנחל קדרון יהי' קדוש קדושת בדה"ב. ועיי"ש באבה"ז שהקשה "לכאורה קשה היכן מצינו שאפשר שתי קדושות בבהמה אחת אך יש לומר דהא מצינו שבקרבן גמור יכול להקדישו לבדה"ב הקדש עילוי שיהי' צריך המקריב לפדותו מבדה"ב קודם שיקריבנו כדתנן בתמורה דף ל"ב, לכן אפשר גם הקדש זה שאף שלא הקדישו להקדש עילוי שלא יוכל להקריבו קודם שיפדנו, מ"מ יכול להקדישו שאחר שיושט ויצא הדם לנחל קדרון יהי' הדם קדוש לבדה"ב, וכשנמכר הדם לגננין זהו פדיונו שפודין אותו ויצא לחולין והדמים לבדה"ב, ומבואר דהו' שיטת הרמב"ם שכתב בסתם שמועלין בו".

³ השגת הראב"ד שם ומשמע מדברי הכס"מ שהרמב"ם נמי ס"ל הכי

⁴ רמב"ם שם הלכה ה, וערוך השולחן העתיד הלכות כלי המקדש סימן כט סעיף ו

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

התנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

כבר התבאר לעיל דף מב: מג. שאין חייבין⁵ כרת ומלקות משום אוכל פיגול אלא על אכילת דברים שהותרו בין לאדם בין למזבח. אבל אם אכל מן המתיר עצמו אינו חייב כרת אלא לוקה כאוכל פסולי המוקדשין שאין בהם פיגול.

הקומץ⁶ והלבונה מתירין השירים לכהנים, שני כבשי עצרת מתירין שתי הלחם לכהנים, וכן שני בזיכי לבונה מתירין לחם הפנים לכהנים. אבל דברים שאין להם מתירין כגון בשר הטאות הנשרפות⁷ ומנחות הנשרפות אינן מתפגלין לעולם⁸.

ואלו דברים⁹ שאין חייבין עליהן משום פיגול לעולם. הקומץ¹⁰ והלבונה והקטרת והדם והיין, בין יין הבא עם הנסכים בין יין הבא בפני עצמו, ומנחות

⁵ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק יח הלכה ז ח

⁶ שם הלכה ז

⁷ ועיין בליקומי הלכות זבחים לה בתורת הקדשים אות ס [כג ע"א בדפו"י] שפסק בחישוב באימורי הטאות נשרפות לאכול בשר פרים חייב כדאיתא בזבחים לה ע"א, ושם בזבח תודה ד"ה פיגול באימורים כתב דצ"ע דברי הרמב"ם.

⁸ עיין תוס' זבחים כג ע"ב ומנחות כה ע"א ויומא ז ע"ב דמנחות שכולם כלי אף פסול אין בהם. אבל מנחות הנקמצות והתפגל משום שחשב על השיריים ודאי יש פסול גם בקומץ על אף שאין בו פיגול ועיין מ"מ.

⁹ שם הלכה ח

¹⁰ ועיין רש"י מנחות יד ע"א ד"ה הקומץ וז"ל: "ואי קשיא, פשיטא דקומץ לא מיחייבי עליה כרת משום פיגול דהא כי אכיל מיניה פקע ליה פיגוליה שהרי לא קרב המתיר. תריץ כגון שהוצת האור ברובו דחשיב כמאן דקרב כדאמרין לקמן (דף כו ע"ב) קומץ מאימתי מתיר שיריים באכילה משהוצת האור ברובו". ועיין בתוספות זבחים מב ע"ב ד"ה הקומץ שכתבו "וקשה לפירושו דאי הוצת האור ברובו א"כ פקע פיגולו ממנו כדאמר עולא בגמ' (דף מג ע"א) דאם ירדו נמי יעלו והוא הדין אפילו מאכילה כדמשמע בכריתות פרק אמרו לו (דף יד ע"א ושם). וי"ל דמיירי שחציו העלה ע"ג מזבח וחציה לא העלה דעל ההוא דאארעא לא פקע פיגולו ממנו וחייב עליו אי לאו משום דהוא גופיה מתיר הוא וכו'. ומפרש ר"ת דמעמא דקומץ לאו משום דהוא מתיר אלא משום דלא שייך ביה הרצאה דאי אכלו ולא העלהו אם כן לא קרבו מתיריו, ואי העלה חציו פקע פיגולו מכוליה אפילו מההוא דאארעא. והא דקאמר בגמרא ומוציא אני את הקומץ בהדי הנהו דאין לו מתירין, כדי נסבה. וקשה, התינה קומץ אלא לבונה ומנחת כהנים תיפוק לי משום דאין בהם הרצאה, ועוד דגבי דם קאמר בפירוש משום מתיר והיכי משכחת לה דמחייב משום פיגול דאי אכיל ליה קודם שנעשה מתנות אם כן ליכא הרצאה, ואי מן הדם הנשאר במזרק לאחר שעשה מתנות ההוא לאו מתיר הוא, ואם מאותו מזרק על המזבח הא פקע פיגול ממנו. ושמא לא שייך למימר גבי דם פקע פיגולו כי אם גבי הקטרה דוקא שנעשה לחמו של מזבח. ותימה הוא אם לא יתחייב בשירי הדם משום פיגול הא יש להם מתירין, שהמתנות מתירות לשפיכות שיריים למזבח כמו שמתירות את האימורים. ושמא כמו מתחילה כל טיפה וטיפה ראויה לזריקה חשיב כוליה דם מתיר. ונראה לפרש, דהיינו טעמא דקומץ וכולהו דאי הוי בני חיובא הוי דינן משקדש בכלי וקידוש כלי היינו ההרצאה דידיה כיון דאינהו גופיהו מתיר אחד כדאמר לעיל (דף לד.) גבי טומאה יש לו מתירין משיקרבו מתירין אין לו מתירין משיקדש בכלי".

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסכת זבחים

הנשרפות כולן שהרי אין להם קומץ להתירן כגון מנחת כהנים ומנחת נסכים ואפילו באה עם הזבח ונתפגל הזבח¹¹, ובשר הטאות הנשרפות ולוג שמן של מצורע. ואם תאמר והלא דם האשם מתירו, אינו תלוי בו שהרי אדם מביא אשמו היום ולוג אחר כמה ימים.

דף מו:

ד. דברים שאין נאכלין אין חייבין עליהם משום טומאה ... לאיתויי חטאות הפנימיות

אע"ג שדברים¹² שאין להם מתירין כגון בשר הטאות הנשרפות ומנחות הנשרפות¹³ אין חייבין עליהן משום פגול, חייבין עליהם משום טמא אחר שיקדשו בבלי שהוא מכשירן לאכילה האמורה בהם¹⁴.

וכן המתירין עצמן כגון הקומץ והיין אע"פ שאין חייבין עליהם משום פגול, חייבין עליהן משום וטמא, חוץ מן הדרם שאין חייבין עליו משום טומאה לעולם¹⁵.

ה. והבשר לרבות עצים ולבונה לפוסלה בעלמא

¹¹ כדאיתא בזבחים מג ע"א.

¹² רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק יח הלכה ח מזו יז ומנחת חינוך קמה אות ז

¹³ כגון מנחת כהנים וכהן משיח ונסכים. (רש"י זבחים מה ע"ב ד"ה יש לו מתירים).

¹⁴ רש"י זבחים שם.

¹⁵ ובלאו הכי אין דם קדשים מקבל טומאה כלל, עיין ר"מ שם פ"א ה"ו ובפ"י מטומאת אוכלין המ"ז. (מנחת חינוך שם אות ה).

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

מעלה יתירה¹⁶ עשו חכמים בעצים והלבונה שאף ע"פ שאינן אוכלין, הרי הן מתטמאין כאוכל לענין הקרבנות ויפסלו העצים והלבונה בטומאה זו למזבח ואין מקריבין אותן. וי"א¹⁷ שהרי הן מתטמאין מדאורייתא¹⁸

¹⁶ רמב"ם הלכות איסורי מזבח פרק ו הלכה ח לפי הבנת הכס"מ וכן נראה נוטה המשנה למלך שם שכתב ופשט הסוגיא דפרק כל שעה (דרף ל"ה) מוכח דהוי מדרבנן דאמרינן עצים ולבונה בני איטמויי ניהו אלא מעלה עשו כו'. ומיהו אין להוכיח מכאן דהא אמרינן התם בקדשים לא אמאי טהור הוא אלא מעלה כו' ומחוסר כפורים שאכל קדש לכ"ע איסורו מן התורה ואליבא דרבינו לוקה ולהראב"ד חייב ברת כמבואר בפרק ח"י מהלכות פסולי המוקדשין דין י"ד. ורש"י פירש תנינא דעבוד רבנן מעלה בקדשים אפי' מדאורייתא והדבר צריך תלמוד. ועיין בס"פ ד' דובחים (דרף מ"ו) דאמרינן והאמר מר והבשר לרבות עצים ולבונה ומשני לפיסולא בעלמא ועיין במ"ש רש"י שם ועיין במ"ש מרן ס"פ ח"י מהלכות פסולי המוקדשין ובפרק הקומץ רבה (דרף כ"א) דאמרינן יצאו עצים שאינן מקבלים טומאה ועיין ברש"י שם ובמ"ש התוס' ד"ה יצאו עצים ועיין בסוגיית הגמרא פ"ז דובחים (דרף ל"ד) ובמ"ש התוספות שם ד"ה ואפי' ודו"ק:

¹⁷ ועיין מנחת חינוך שם אות ח שכתב שכיון שדין זה דחייב על עצים ולבונה אף שאינן אוכלין הוא חידוש, א"כ אפשר דהוי כאבר מן החי וגיד הנשה שדעת הפרי מגדים יו"ד סי' ס"ה [משבצות זהב סק"ד ד"ה נסתפקתי] דחייב עליו רק אם אכלו בבת אחת ואינן חייב אם אכלו ע"י צירוף ואפי' אם היה בכדי אכילת פרס שאין לך בו אלא חידושו ונ"מ גם אם חצי שיעור אסור מן התורה (עיין מנחת חינוך מצוה ג' אות ח'), וגם צריך לחקור אם חייב אף שלא כדרך אכילה, כיון דהתורה אסרה אף שאינן מאכל אדם, וכדאי גוונא נסתפק בפרי מגדים, עי"ש

¹⁸ דעת הראב"ד וכן דעת הרמב"ם לפי פי' הלח"מ שם וכ"כ בכס"מ פבולי המוקדשין שם הלכה כד, דלא בכס"מ שם ודלא ברש"י דבפסולי המוקדשין פסק רבינו דלוקה והוא בפ"ח הל' י"ב שכתב שם אבל אדם טהור שאכל כזית מקדשים שנטמאו לוקה שנאמר והבשר וכו' והוא הדין לשאר הקרבנות שאם אכל כזית מלבנות המנחה שנטמאה אחר שנתקדשה בכלי לוקה וכו' ע"כ ומכח זה הכריח דעל כרחק הך מעלה דעצים ולבונה מן התורה היא אך עיין מעשה רקח צבקה לי על דבריו דע"כ הך טומאה דעצים ולבונה אינה אלא מכח דחיבת הקדש דמשוה להו אוכלה וכדאיתא במנחות דף ק"א ובסוף פ"י דטומאת אוכלין פסק רבינו להדיא דחיבת הקדש אינה אלא מדבריהם ואף שהראב"ד ז"ל השיגו שם שהיא מה"ת הרי מרן ז"ל הליץ על רבינו דאינה אלא מדבריהם ואפשר דהיא דפסולי המוקדשין שאני שנטמאת המנחה כולה אחר שנתקדשה בכלי ומשו"ה נטמאת גם הלבונה אי נמי י"ל עם מ"ש רבינו בהלכות טומאת אוכלין שם שחילק בין טומאה דאורייתא לטומאה דרבנן וחיבת הקודש לא נאמר אלא בטומאה דרבנן עיין שם וכן חילק בפסולי המוקדשין עיין עליו מעתה י"ל דהכא בין במעלות דאורייתא בין במעלות דרבנן קאמר ומ"ש וכן היינו כלפי המעלה והאי כדיניה והאי כדיניה ודו"ק.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

הלבונה והקטורת¹⁹ והעצים אין חייבין עליהן כרת משום טומאת הגוף אבל מלקות חייבים²⁰. וי"א²¹, שאין חייבים לא למלקות ולא כרת כיון שאינם בני אכילה. וי"א²² שחייבים כרת ומלקות על הלבונה והקטורת והעצים משום טומאה. ומסתברא דכן הלכה, ודוקא אם נתקדשו בכלי²³.

ו. לשם ששה דברים הזבח נזבח לשם זבח לשם זבח לשם השם לשם אשים לשם ריח לשם ניחוח והחטאת והאשם לשם חטא

כבר התבאר לעיל דף ב. שכל הזבחים צריך²⁴ העובד שתהיה מחשבתו לשם הזבח ולשם בעליו, בשעת זביחה, ובשעת קבלת הדם, ובשעת הולכת הדם, ובשעת זריקתו על המזבח, שנאמר (ויקרא ז פסוק טו) וּבִשְׂרֵר זֶבַח תִּזְדַּחַת שְׁלָמֶיךָ שֶׁתִּהְיֶה זְבִיחָה עִם שָׂאֵר אַרְבַּע הָעֲבוֹדוֹת²⁵ לשם שלמיו, וכן שאר הקרבנות. וי"א²⁶ שגם בהקטרה.

ובעת השחיטה עליו לכוין לשם ששה דברים. א) לשם זבח. דהיינו לשם אותו הקרבן, לאפוקי בשחטו לשם קרבן אחר. ב) לשם זובח, לאפוקי בשחטו לקרבן ראובן לשם שמעון. ג) לשם השם ב"ה, ר"ל לכבודו יתברך, לאפוקי בשחטו לשם חולין. ד) לשם

¹⁹ כסף משנה בדעת הרמב"ם שם הלכה כד

²⁰ בפ' ב"ש (דף מ"ה): דברים שאין חייבין עליהם משום פיגול חייבין עליהם משום נותר. וטמא הוין מן הדם, ר"ש מחייב בדבר שדרכו לאכול. אבל כגון העצים והלבונה והקטרת אין חייבין עליהם משום טומאה. ופסק רבינו כר"ש ולא ידעתי למה, וכבר השינו הראב"ד וכו'. ואפשר לומר דלא איפליגו ת"ק ור"ש אלא לענין מלקות, אבל לכ"ע אין חייבין כרת, ומדכתב רבינו אין חייבין עליהם כרת משמע אבל מלקות חייבין והיינו כת"ק. (כסף משנה שם).

²¹ משנה למלך שם בדעת הרמב"ם וכתב על דברי הכסף משנה "ודברים אלו תמוהים בעיני דבפירוש מוכח בסוגיא דלענין כרת נחלקו".

²² השגת הראב"ד שם

²³ ליקוטי הלכות זבחים מו (כז ע"ב בדפו"י) בפנים ובתורת הקדשים אות ע

²⁴ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק ד הלכה י

²⁵ לכאורה אינו מכוון דהא לבר זביחה אינו כי אם שלשה עבודות והנה לפי מש"כ התוס' בזבחים ב' א' ד"ה כל וכו' דגם הקטרה צריך להיות לשם זבח אתי שפיר דהוי ארבעה דברים לבר מזביחה אבל מדברי רבינו לא משמע כן לכאורה מדלא חשיב הקטרה כאן בהדיא ולכן יותר נראה לפרש דשיעור דבריו דשאר עבודות כלם עם שחיטה נכללין בארבע עבודות וה"ק שחיטה עם יתר העבודות שהם מארבע העבודות. הר המוריה שם

²⁶ תוס' כאן ד"ה כל עיין זבח תודה

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

אישים, לאפוקי בשחושב אז לצלות האימורין במזבח ולא לשרפן שם לגמרי. ה) לשם ריח, ר"ל שיחשוב שיעלה ריח שריפתן במזבח, ולאפוקי בשחושב אז לצלות האימורין למטה ולהעלן אח"כ למזבח. ו) לשם ניחוח, ר"ל שיחשוב שעי"ז יהיה כביכול נחת רוח לפניו ית' שאמר ונעשה רצונו.

ואם היה קרבן חטאת או אשם צריך שיתכוון כשזובחו שיתכפר לו בזה אותו החטא שמביא עליו אותו הקרבן. מיהו כל קרבן ששחטו סתם כשר, ובלבד שלא יהיה בלבו שום מחשבה הפוסלת.

בשאר עבודות הזבח, כקבלת הדם, והולכתו למזבח, ובזריקתו, לכו"ע על העובד לכוון מחשבתו לשם אותו הזבח ולשם בעליו. לרמב"ם אפי' למצוה א"צ שש כוונות הנ"ל. ולתוס', בכל עבודת הדם צריך עכ"פ למצוה שש כוונות הנ"ל, וכן בשעת הקטרה, צריך עכ"פ ה' כוונות, דכוונת זובח לא שייך בהקטרה.

ואם שחט ועבד שאר עבודות סתם²⁷, ולא חשב כלל בעולה ובשלמים ובשאר קרבנות²⁸, הרי הן כשרים ועלו לבעלים. ואפילו שחט פסח וחטאת סתם כשרים²⁹.

ז. אברים שצלאן והעלן אין בהן משום ריח ניחוח

²⁷ וכאן משמע לכאורה דלכתחלה יש לו לחשוב לשמו ורק אם בדיעבד שחט סתם כשר אבל עיין בתוס' שם ד"ה קיימי וכו' שהעולה מדבריהם שם דתנאי בי"ד היה דלא לימא בהדיא לשמו אבל יחשוב בלבו והנה מדאנתנו בי"ד שלא יאמר בהדיא רק יחשוב בלבו ולא חיישי שמא לא יחשוב כלל אלא ודאי דבדיעבד כשר בסתם יעו"ש היטיב א"נ י"ל דר' יוסי ס"ל כן דתנאי בי"ד הוא אבל ת"ק ס"ל דלכתחלה יכוין ויחשוב לשמו ופסק כת"ק. הר המוריה שם.

²⁸ יש לתמוה על רבינו למה כתב בעולה ובשלמים וכו' דמשמע דדוקא הני עלו לבעלים לשם חובה ולא חטאת ופסח והא ליתא דבכולהו סתמן כלשמן דמי ועלו לבעלים לשם חובה וצ"ע. כס"מ שם, יש לתרץ דלאו דוקא נקט רבינו ז"ל עולה ושלמים למעוטי חטאת ופסח אלא אדרבה רבותא אשמעינן דאע"ג דעיקר לשם זבח בשלמים כתיב וכמו שהביא רבינו ז"ל לעיל מקרא דובשר זבח תודת שלמיו וכן בעולה כתיב לשם זבח בהדיא כמו שדרשו בסוף פ' ב"ש עולה לשם אפילו הכי אף על גב דבהדיא כתיב בהו כיון שהיה סתם כשר.
²⁹ אף על גב דפסח ששחטו לשם חולין פסול מ"מ שחט פסח סתם לא מקרי נשחט שלא לשם בעליו וכשר. מרכה"מ שם וכן בזבח תודה ד"ה זבחים בסתמא

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

התנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

כשמנתח³⁰ איברי העולה מוליכין את כל הנתחים לכבש ומולחין אותם שם, ואחר כך מעלין כל האיברים לראש המזבח,³¹ וזורק כל האיברים על האש³², ואיברים שעלאן ואחר כך העלין למזבח אין בהם משום ריה ניחות.

³⁰ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק ו הלכה ד

³¹ ומסיר גיד הנשה בראש המזבח ומשליכו על גבי הדשן שבאמצע המזבח

³² שנאמר הבשר והדם, כשם שהדם בזריקה כך כל הבשר בזריקה, ואחר שזורקן חוזר ועורך אותן על האש שנאמר וערך הכהן אותם. רמב"ם שם אפשר דהיינו דאמרינן פ"ב דיומא (דף כ"ד) איכא סידור איברים ודוק (א"ה עיין במ"ש הרב המחבר לקמן בהל' תמידין ומוספין דין ה'). ומ"ש רבינו ואח"כ מעלין כל האיברים לראש המזבח נראה שאינו מדוקדק שהרי ההקטרה לא היתה כי אם בעומדו בסוף הכבש וכדאמרינן בפ"ו דזבחים (דף ס"ב) אומר היה רשב"י אויר יש בין כבש למזבח משום דכתיב ועשית עולותיך הבשר והדם מה דם בזריקה אף בשר בזריקה ואמר רב פפא כי דם מה דם אויר קרקע מפסיקו אף הבשר אויר קרקע מפסיקו וכבר הביא רבינו דין זה בפ"ב מה' בית הבחירה דין י"ג שכתב ואויר מעט היה מפסיק בין הכבש למזבח כדי ליתן האיברים למזבח בזריקה. הרי שהזריקה היתה מהכבש. אשר ע"כ נראה דמ"ש רבינו לראש המזבח לאו דוקא אלא קרוב לראש המזבח דהיינו בסוף הכבש ומשם היה זורק וסתם הדברים לפי שסמך על מ"ש בהל' בית הבחירה. אלא שאני תמה על מ"ש רבינו בפ"ו מהלכות תמידין דין ג' דאיברים של ר"ח נותנים על המזבח מלמעלה בין קרן לקרן במקום הלוח רגלי הכהנים. והלא לא מקיימא זריקה דבעינן שיהיה אויר קרקע מפסיקן. הן אמת שדברי רבינו הם דברי הירושלמי אך אפשר דהירושלמי סובר כר"ש דאמר בפ"ו דזבחים שאני אומר עומד בצד המערכה וזורק אך כבר נדחת סברא זו התם וכמו שפסק רבינו בה' בית הבחירה וא"כ איך כתב דשל ר"ח נותנים על המזבח. וראיתי לרש"י בפ' החליל (דף נ"ד) שכתב דאיברים של ראשי חדשים נותנים היו בכבש סמוך לכרכוב המזבח למטה הימנו מעט דהיינו בחצי העליון של כבש כו'. ועיין בתיו"ט סוף שקלים והדבר צריך תלמוד. מל"מ שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL1l7K9ciPjB873YPB8kBu>

